

havde Intetsjommelst gjort, og desuagtet traf de ham ind i Høires Episetel og stillede ham op til Spot og Spe og Skam for hele Teltets — Inventarium, og saa forekommer det mig, at det ærede Medlem ikke her burde have holdt sig saa meget tilbage, men at han aabent og rent ud skulde have sagt: Saaledes behandle Høiremændene os; der møde her i al Fredelighed og Skikkeligbed. Jeg er vis paa, at ikke et eneste Menneſte skal kunne sige om mig, at jeg paa Mødets i Hillerød har opført mig saaledes, at der var nogenſommelst Grund til at misbillige min Optræden. Jeg hidrog saa godt, jeg kunde, til at ſtaffe No i det Hele, og jeg fornærmede Ingen; men desuagtet hændte det om Aftenen, da jeg fulgte med nogle Benner ud paa Hillerød Banegaard, at vi mødte en Flok vilde Høiremænd, der diabliskelig gav sig til at ſkrige Hurra for Kongen, da de laae mig, og partout vilde have, at jeg skulde være med dertil, men jeg vilde ikke være med til det forargelige Spil at blande Kongens Navn ind i diſſe Forhold, og da jeg ikke vilde lyde deres Ordre, lod det rigtignok til, at de juſt heller ikke, hvis de havde ſaaet Lov til at raade, vilde have havt det Mindſte imod at gaa noget yderligere endnu. Det forekommer mig saaledes, at, efter hvad jeg har erfaret i Hillerød, var det Høiremændene, der optraadte paa en brutal Maade og saaledes, at der kunde være Grund til og i Virkeligheden Brug for, at Politiet ſtrek ind og tog fat paa Høiremændene, hvad de ogſaa flere Steder gjorde. Det ſkal altsaa ſtaa faſt, at det ikke er rigtigt, naar det ærede Medlem fra Hillerød aflagde Vidnesbyrd, der hvilede paa den Begrundelse, at det var diſſe ſkikkelige Høiremænd, ſom vare komne til Møde, og ſaa kom diſſe ſlemme, raa Benſtremænd og vare uforſkammede og vilde banke dem, og at det ærede Medlem fra Hillerød ſlap for Brygl, men grumme nemt kunde have ſaaet dem. Saaledes hænger det ingenlunde ſammen, derom kan jeg aflægge Vidnesbyrd efter de Erfaringer, jeg har gjort. Men, ſiger det ærede Medlem, det, ſom egentlig er det Gale fra Benſtrens Side, er, at der var nogle Mænd fra Standerborg-Mødets, ſom havde opfordret Sjællænderne til at møde i Hillerød, og ſom endog havde tilladt ſig at bruge ſlige Udtryk ſom diſſe, at de ikke vilde taale, at Proviſorifterne holdt Møde. Ja, jeg vil for mit Vedkommende ſige efter de Erfaringer, jeg har gjort, at jeg virkelig godt kan forſtaa, at den almindelige Befolkning, ſom føler, at dens grundlovmæſſige Rettigheder baade i Pragis og ved Fortolkninger trædes for nær, giver ſin Miſſpørnoſtelse dermed til-

kjende. Jeg kan godt forſtaa det, naar der føres den Lære paa forſkjellige politiffe Møder, ſom jeg har hørt flere Gange i Sommer, da for Exempel det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Anderſen) ſtod ganſke fredelig op og ſagde: Ja, jeg ſkal indrømme, at der er de to Ting i Danmark, der er den almindelige Valgret og Proviſoriet; ſkal man altsaa vælge det ene eller det andet, ſaa maa man hellere falde i Armene paa Proviſoriet end paa den Lovlige almindelige Valgret i Danmark. Naar man hører den Slags Lære udtalt, og man ſaa fra den anden Side hører, at „vedtage“ i vor Grundlov betyder „ikke vedtage“, naar man hører ſaa halsbrækkende Fortolkninger overfor Bevillingsretten, kan jeg godt forſtaa, at Befolkningen tilſidſt i ſin Kjærlighed til den Lovlige Ret i Danmark, der førſt og fremmeſt hviler paa de grundlovmæſſige Rettigheder, kan ſige: Vi ville ikke taale, at vor Grundlov haanes, vi ville ikke taale, at den grundlovmæſſige Ret, ſom vi efter vore naturlige Begreber maa tro, at vi have i Overensſtemmelse med Grundloven, trædes under Fødder, og jeg ſkulde ikke have det mindſte imod, om flere og flere i Befolkningen kunde vaagne op til Bevidſthed om de grundlovmæſſige Rettigheder, de have, og ſige til dem, der muligvis ville pille ved dem: Vi ville ikke taale, at det Mindſte af dem gaar bort. Det ſkulde glæde mig, om Befolkningen med Alvor og Kraft vilde omſlutte ſine grundlovmæſſige Rettigheder, ſaa at de, der muligvis kunde have Lyſt til at pille ved Grundloven, enten det ſker gjennem aabenbare Angreb paa den eller igjennem ſpidsſindige Prokuratorfortolkninger, kunde ſaae en Fornemmelse af, at der ſtaar et Folk, ſom ikke vil taale, at den mindſte Løddel af dets grundlovmæſſige Rettigheder gaar bort. Jeg ylnes derfor, at det ærede Medlem, efterſom han viſtnok ogſaa vil kaldes en grundlovſtro og grundlovsfindet Mand, ikke ſkulde tage det i den allerværſte Mening, naar de jydſte Bønder ſige til de ſjællandske: Vi ville ikke taale, at vor Grundlov haanes. Det ærede Medlem kunde i det Stykke have taget ganſke rolig paa denne Sag. — Der er endnu en Ting, jeg ſkal berøre, fordi det forekommer mig, at det ærede Medlem indlader ſig paa et halsbrækkende Foretagende ved at forſvare Regjeringen og følge den gjennem Lyſt og Lyndt. Det ærede Medlem ſiger nemlig, at det var meget urigtigt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at han ſaa miſſbilligende havde udtalt ſig om den Maade, hvorpaa Amtmanden i Thisted var optraadt, naar denne ſagde, at vi ere glattungede Folk, der reife omkring og fange Bønder, og lige-